

РЕШЕНИЕ

№ 6699

гр. София, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7434** по описа за **2023** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник група в отдел "Пътна полиция" към СДВР, против решение № 2607 от 02.06.2023г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), постановено по н.а.х.д. № 2887 по описа на СРС за 2022г., с което е отменено наказателно постановление (НП) № 21- 4332- 028126 от 21.02.2022 г., издадено от Началник Група към СДВР, отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на К. Б. Г. от [населено място], на основание чл.175, ал.3, пр.1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложена „Глоба” в размер на 200.00 лв. /двеста лева/ и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 6 /шест/ месеца за нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Решението е оспорено като постановено в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал1, т.1 и т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). В касационната жалба са изложени доводи, че административният орган не е длъжен да уведомява собственика при служебно прекратена регистрация на МПС, а изводът на съда, че санкционираното лице не е допуснало виновно вмененото му нарушение е неправилен. Моли съда да отмени решението на СРС и да потвърди отмененото с него

НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в случай, че ответникът претендира такава.

Ответникът по касационната жалба, К. Б. Г. от [населено място], не изразява становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба и моли решението да бъде оставено в сила.

Административен съд София- град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Разгледана по същество съдът намира жалбата за неоснователна.

С потвърденото от СРС НП 1- 4332- 028126 от 21.02.2022 г., издадено от Началник Група към СДВР, отдел „Пътна полиция” при СДВР, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП на К. Б. Г., на основание чл. 175, ал. 3, пр.1 от ЗДвП, са наложени административни наказания глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, за това, че на 11.11.2021 г., около 04.45 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение от бул.“Д-р Г.М.Д.“ към [улица]управлявал товарен автомобил марка „И.“ модел 35 С11В с рег. [рег.номер на МПС] , със служебно прекратена регистрация на 10.06.2022 г. по чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Нарушението било установено при извършена проверка срещу „Н.“ С. от страна на служители при ОПП-СДВР и след справка в РСОД и ОДЧ 99. Водачът не представил контролен талон към СУМПС. Било прието, че водачът е извършил нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП и чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП и му бил съставен АУАН, въз основа на който било издадено процесното НП.

В обжалваното решение СРС е приел, че процесният АУАН и обжалваното наказателно постановление са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона, както и че АУАН и НП са съставени в предвидените в член 34 от ЗАНН давностни срокове, като съдържат всички реквизити, посочени в нормите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН, поради което обжалваното НП е съобразено с изискванията на процесуалния закон.

За да постанови обжалваното решение и да отмени НП съдът е приел, че К. Б. Г. не е осъществил от субективна страна състава на вмененото му административно нарушение по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Приел е, че нарушението не е осъществено умишлено, доколкото по делото по несъмнен начин се установява, че жалбоподателят не е узнал до момента на съставянето на АУАН, че автомобилът е с прекратена регистрация. Собственикът на автомобила не е бил уведомен за това обстоятелство, нито лицето, което е предоставил автомобила на К. Г..

Настоящият касационен състав намира съдебното решение за съобразено с материалния закон. При постановяването му съдът пълно и всестранно е изследвал фактическата обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи.

В изпълнение на задълженията си и на принципа за служебното начало въззивният

съд е събрал всички доказателства, релевантни за решаване на правния спор.

Административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управление на нерегистрирано МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е формално нарушение, поради което извършването му е възможно само при наличие на пряк умисъл. Интелектуалният момент на същия включва съзнаване от страна на нарушителя на всички елементи от обективния състав на нарушението – фактът, че регистрацията на МПС е прекратена и че той управлява нерегистрирано МПС. За да бъде осъзнато прекратяването на регистрацията на МПС, несъмнено е необходимо нарушителят да знае, че то е съществуващ факт от обективната действителност, т. е. че регистрацията е служебно прекратена от компетентната служба, в случая СДВР, на определена дата и че нарушителят управлява МПС след нея. Липсата на знание за който и да е от тези обективни признаци от състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка на дееца, съобразно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НК.

От наличните в това производство доказателства е безспорно доказано, че служебната дерегистрация на МПС не е съобщавана на К. Б. Г., нито на собственика на автомобила. Този факт не се оспорва от касатора. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не съдържа изрично такова задължение за административния орган по дерегистрацията. Предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на индивидуален административен акт – волеизявление, с което се преценява налице ли са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно – неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за пререгистрация в двумесечен срок) чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г. на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Съобщаването на този индивидуален административен акт не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на адресата си, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респективно – на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Поради изложеното, несъобщаването на конкретния индивидуален административен акт за дерегистрация на МПС на адресата му, води до незнание на собственика на автомобила за прекратената му регистрация, а още по-малко на ползвателя на автомобила, който не е собственик, което означава липсата на знание за обективните признаци на състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, което само по себе си изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка по см. чл. 14, ал. 1 от НК.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че водачът е следвало да провери

всички документи на автомобила и да се увери, че управляваният от него автомобил отговаря на изискванията на закона. Ред за проверка относно активната регистрация на пътните превозни средства и то достъпен за всеки гражданин, вкл. собственик или ползвател, не съществува (в този смисъл – ТП № 2 от 05.04.2023 г по т. д. № 3/2022 г на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС). Следователно в случая К. Г. не е разполагал с възможност да знае или да предполага за прекратената регистрация на автомобила, който не е и негова собственост, още повече – да знае точната дата, на която това е станало.

При извършената служебна проверка касационната инстанция не констатира пороци, водещи до недопустимост или нищожност на обжалваното решение. С оглед горните съображения, не са налице и сочените в касационната жалба основания за отмяна на решението, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и липса на претенция от страна на ответника по касация, разноски в настоящето производство не следва да се присъждат.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, АПК, вр. с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София- град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2607 от 02.06.2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, постановено по н.а.х.д. № 2887 по описа на СРС за 2022г. Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: